

Nedeľa 12. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 12.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: nasledovať Krista zahrňa
boj; modlitba nám pomáha žiť
bez strachu; premýšľať o našich
obavách.

23.06.2024

NASTÁVA VEČER. Obloha sa začala
stmievať po náročnom dni, počas
ktorého Ježiš učil zástupy svojimi

podobnosťami. Keď mali pokračovať v hlásaní Božieho kráľovstva iným národom, Pán hovorí učeníkom: „Prejdime na druhý breh“ (Mk 4, 35). Potom sa lúčia s prítomnými a nastupujú do lode, ktorý bol pre mnohých apoštolov ako druhý domov.

Mohli by sme povedať, že Ježiš toto pozvanie adresuje aj nám, aby sme *prešli na druhý breh*, aby sme zmenili niektoré aspekty svojho života, aby sme sa mu viac podobali. A to logicky predpokladá určité úsilie. Možno by sme si mohli myslieť, že príde čas, keď už nebude potrebné sa namáhať, pretože všetko pôjde ľahko: nič nám nebude robiť ťažkosti, prirodzene si osvojíme tú cnosť, ktorá je pre nás teraz taká ťažká, a každé stretnutie s ľuďmi budeme vnímať ako požehnanie. Možno prídu chvíle, keď budeme mať takúto skúsenosť. Ale neklamme sa: nasledovať Krista neznamená, že pre nás nebude nič

ťažké. „Byť verný Bohu vyžaduje boj. Boj telo na telo, muža proti mužovi — starý človek proti Božiemu človeku —, kúsok po kúsku, nevzdávať sa“^[1].

Tento boj bude, samozrejme, viac alebo menej intenzívny v závislosti od určitých okolností. Ale očakávať, že život bude bez boja, by bolo nielen nereálne, ale sťažilo by nám to aj posilňovanie našej lásky k Bohu. Obdobia najväčších bojov nám umožňujú dať nášmu kresťanskému povolaniu nový lesk. V tomto zmysle sa svätý Josemaría vyjadril: „Ďakujem ti, môj Bože, ďakujem ti za všetko: za to, čo sa mi protiví, za to, čo nechápem, za to, čo mi prináša utrpenie. Aby mramorový balvan dostal formu, sú potrebné údery. Tak vytesáva Boh do duší obraz svojho Syna. Poďakuj Pánovi za tento dôkaz lásky!“^[2]. Nikdy nie sme sami. Keď najsilnejšie prežívame potrebu bojovať, vieme, že Kristus je nám

veľmi blízko a sprevádza nás, aby
sme s radosťou *prešli na druhý breh*.

UPROSTRED JAZERA, hoci apoštoli
verili slovám svojho Majstra, vypukla
búrka. Vietor bol taký silný, že
hrozilo, že vlny potopia loď. A na
korme nepravidelne sa kývajúcej
lode spal Ježiš. Nie je ťažké predstaviť
si množstvo otázok, ktoré sa vynorili
v srdciach apoštolov. „Prečo nás Ježiš
povzbudzoval, aby sme sa plavili na
druhý breh, keď vedel, že nás búrka
spustoší? Prečo zatiaľ čo my
bojujeme o prežitie, on akoby nemal
súciť? Nenastúpili sme do lode s
dôverou, že má pre nás lepší plán?“
Pravdepodobne sme v živote prešli
podobnými situáciami. Museli sme
urobiť zložité rozhodnutie,
rozhodnutie, ktoré nám v noci
nedalo spať. Zrazu sme bez slov, ale s
prekvapujúcou jasnosťou počuli, že

Pán nás pozýva, aby sme sa vydali na druhý breh, aby sme opustili istotu, ktorá nám možno vyhovovala. Ale práve keď sme sa púšťali do tohto nového dobrodružstva, objavili sa ťažkosti alebo nedorozumenia. A možno trochu zmätení alebo dokonca sklamaní sme sa pýtali, kam Kristus odišiel.

Je normálne, že keď sa nám naskytnú príležitosti rásť vo vnútornom živote, v nejakej cnosti alebo v dokonalosti lásky, cítime sa neisto a nemáme situáciu pod kontrolou. Možno máme dojem, že nás Ježiš opustil, že jeho srdce je od nás vzdialené. „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ (Mk 4, 38), môžeme sa ho spýtať. Kristovo zdanlivé mlčanie je však len jemným pozvaním k rastu vo viere a dôvere, aby sme výzvy a ťažkosti vnímali ako príležitosť nasledovať Pánovu cestu života. V dialógu s Bohom sa učíme prežívať tieto búrky s Ježišovým pokojom. „Deň prežitý bez modlitby

riskuje, že sa stane otravným alebo nudným: všetko, čo sa nám prihodí, by sa pre nás mohlo stať neznesiteľným a slepým osudom“^[3]. Na druhej strane, ak sa modlíme, aj keď sa zdá, že nás Boh nepočuje, ukazujeme mu, že sme doňho skutočne vložili svoju nádej. A cesta dôvery v Boha je najdôležitejšou cestou k novým brehom vnútorného života. „Každodenná cesta, vrátane únavy, nadobúda perspektívu ‚povolania‘. Modlitba má moc premeniť na dobro to, čo by inak v živote bolo odsúdením; modlitba má moc otvoriť mysli veľký horizont a rozšíriť srdce“^[4].

„ČO SA TAK BOJÍTE?! Ešte stále nemáte vieru?“ (Mk 4, 40), pýta sa Ježiš apoštolov, ktorí ho prebudili zo spánku. V týchto otázkach sa skrýva hlboká výčitka. Kristus si určite

uvedomoval, že prežívajú ťažké obdobie. Mnohé pasáže v evanjeliu zdôrazňujú jeho vcítenie sa do problémov druhých. Zároveň však od svojich najbližších učeníkov očakával väčšiu dôveru. Ako píše svätý Ján vo svojom prvom liste: „V láske niet strachu“ (1 Jn 4, 18).

Často môžeme v našej modlitbe dovoliť Ježišovi, aby nám položil tú istú otázku, ktorú položil svojim apoštolom: „Prečo sa bojíte?“ Potom možno prídu na rad tie chvíle, keď máme tendenciu strácať pokoj alebo sa cítime neisto. Svätý Josemaría zostavil nasledujúci zoznam možných obáv, ktoré môžu spôsobiť, že stratíme svoj pokoj: „Po počiatočnom nadšení sa začali váhania, rozpaky, obavy. — Robí ti starosti štúdium, rodina, ekonomická otázka, no predovšetkým pomyslenie na to, že nemôžeš, že asi nie si schopný slúžiť, že ti chýba životná skúsenosť. Dám ti istý prostriedok na

prekonanie týchto obáv — či už sú to diablove pokušenia alebo tvoj nedostatok veľkorysosti! —: „pohŕdaj nimi“, vyžeň si z mysle tieto spomienky. O tom už jasne kázal Učiteľ pred dvadsiatimi storočiami: neobzeraj sa späť!“^[5]. Uvažovanie o obavách, ktoré nás sužujú, keď sa vydávame na nové brehy nášho kresťanského života, nám pomáha lepšie spoznať samých seba a prosiť Ježiša o konkrétnu pomoc, ktorú potrebujeme.

„Zmocnil sa ich veľký strach a jeden druhému hovorili: *Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor, i more poslúchajú!*“ (Mk 4, 41). Táto evanjeliová scéna sa končí novým druhom strachu, ktorý zachvátil apoštolov. Zakúšajúc skutočnú moc Krista, ktorý svojimi slovami dokáže utíšiť vody, apoštoli sa nechávajú premôcť Božou bázňou, teda vnútornou istotou, že skutočne stoja pred živým Bohom a že jeho moc je

skutočná. Presun na nový breh v našom živote viery zahŕňa tento krok: premeniť strach, ktorý nás môže spočiatku paralyzovať, na hlbokú úctu k Bohu, ktorý je živý vedľa nás a ktorý dokáže urobiť to, čo sa pred našimi očami zdalo nemožné. V tomto smere sa môžeme spoľahnúť aj na pomoc našej Matky, ako nás to vždy učil svätý Josemaría: „Predtým si sám nič nezmohol... A teraz si sa obrátil k Panne Márii a s ňou – aké je to ľahké!“^[6].

^[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 126.

^[2] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, VI. zastavenie, bod 4.

^[3] František, *Audiencia*, 4-XI-2020.

^[4] *Ibid.*

^[5] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 133.

^[6] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 513.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nedela-12-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-b/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nedela-12-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-b/)
(25.03.2026)